

Boletín Oficial

DEL

Obispado de Osma

Año LV. 7 DE DICIEMBRE DE 1914. Núm. 18.

SUMARIO: Edicto de publicación de la Santa Bula —Primera Encíclica de Su Santidad el Papa Benedicto XV.—S. C. del Santo Oficio: Ampliación de indulgencias.—S. C. de Religiosos: Los Confesores de las Hermanas.—Dinero de S. Pedro.

Publicación de la Santa Bula

El Emmo. Sr. Cardenal Guisasola, Arzobispo de Toledo, Primado de España, Comisario de la Santa Cruzada, se ha dignado enviarnos la siguiente circular:

NÓS VICTORIANO, POR LA DIVINA MISERICORDIA,
DE LA SANTA ROMANA IGLESIA PRESBITERO CARDENAL
GUISASOLA Y MENÉNDEZ, ARZOBISPO DE TOLEDO, PRIMA-
DO DE LAS ESPAÑAS, PATRIARCA DE LAS INDIAS OCCI-
DENTALES, CAPELLÁN MAYOR DE S. M., VICARIO GENE-
RAL DE LOS EJÉRCITOS NACIONALES, CANCELLER MAYOR
DE CASTILLA, CÁBALLERO GRAN CRUZ DE LA REAL Y
DISTINGUIDA ORDEN DE ISABEL LA CATÓLICA Y DE LA
DEL MÉRITO MILITAR CON DISTINTIVO BLANCO, ACADÉ-
MICO DE NÚMERO DE LA REAL DE CIENCIAS MORALES Y
POLÍTICAS, CORRESPONDIENTE DE LA DE LA HISTORIA,
SENADOR DEL REINO, COMISARIO GENERAL APOSTÓLICO
DE LA SANTA CRUZADA EN TODOS LOS DOMINIOS DE
S. M.. ETC., ETC.

A Vos Nuestro Venerable Hermano en Cristo Padre,
Excmo. e Ilmo. Sr. Obispo de la Diócesis de Osma.

SALUD Y GRACIA EN NUESTRO SEÑOR JESUCRISTO.

Por cuanto la Santidad de León XIII y de Pío X, de feliz memoria, se dignaron prorrogar hasta el año 1915 la Bula de la Santa Cruzada, y la Santi-

dad de Pío X, de feliz recordación, con fecha veintidós de Enero de mil novecientos siete, por diez años la del Indulto Cuadragesimal, bajo las bases de que el producto de la primera se había de destinar a las atenciones del culto divino y el de la segunda a obras de caridad y beneficencia, y que los Sres. Obispos fuesen administradores natos, sin dependencia alguna laical, en sus respectivas Diócesis.

Por tanto, daréis las disposiciones que creáis convenientes para que en vuestra Iglesia Catedral sea recibida dicha Santa Bula y publicada con la solemnidad que corresponde, a cuyo objeto os remitimos el adjunto Sumario de las facultades, Indulgencias y privilegios otorgados por aquella concesión apostólica. Asimismo dispondréis que los Sres. Curas párrocos de vuestra Diócesis hagan la predicación en el tiempo y forma que sea de costumbre, y para que las personas que nombraeis para la expedición de Sumarios y colectación de limosnas se arreglen a las instrucciones que les diereis.

La limosna que está señalada para cada clase de Sumarios es la que en los mismos se expresa, y que eben satisfacer las personas que los tomaren, según sus categorías sociales y renta de que disfruten, quedando derogados cualquier privilegio o costumbre en contrario. Por la Bula de Ilustres, *cuatro pesetas cincuenta céntimos*. Por la común de Vivos, *sesenta y cinco céntimos de peseta*. Por la de Difuntos, *setenta y cinco céntimos de peseta*. Por la de Composición, *una peseta quince céntimos*. Por la de Lacticinios de primera clase, *seis pesetas setenta y cinco céntimos*. Por la de segunda clase, *dos pesetas veinticinco céntimos*. Por la de tercera clase, *una peseta quince centimos*. Por la de cuarta clase, *cincuenta centimos*. Por la de In-

dulto cuadragésimo de primera clase, *nueve pesetas*. Por la de segunda clase, *tres pesetas*. Por la de tercera clase, *cincuenta centimos*.

Dado en Toledo a dos de noviembre de mil novecientos catorce.

VICTORIANO, CARDENAL GUIASOLA,
Comisario General Apostólico de la Santa Cruzada.

Por mandato de Su Emcia. Rvma.
el Comisario General de la Santa Cruzada,

Lic. Pedro Cadenas y Rodríguez,
Canónigo-Secretario.

Con profunda veneración y acatamiento recibimos y aceptamos el mandato del Emmo. Sr. Comisario General, y con especial complacencia venimos en ordenar que se cumpla en todas las iglesias de nuestra diócesis. En nuestra Santa Iglesia Catedral se hará la publicación de la Santa Bula el Domingo de Septuagésima, en la Insigne Colegiata de Soria el de Sexagésima y en todas las iglesias parroquiales el de Quincuagésima, del año próximo, como hemos dispuesto en nuestra Circular del 30 de noviembre de 1912.

Para que los pueblos reciban con la veneración debida esta inestimable gracia Apostólica, de tanta gloria y honor para nuestra patria y sobre todo para las regiones que tuvieron parte principalísima en la Reconquista de España, darán al acto los Sres. Curas Párrocos y Ecónomos la mayor solemnidad posible según las condiciones de los pueblos, invitando previamente a las autoridades y exponiendo en la plática del domingo anterior la excelencia de este incomparable privilegio.

En otros días festivos cuidarán, además, de explicar a sus fieles con toda claridad y exactitud las gracias de la Santa Bula y los fines a que se dedica su limosna, que no son otros que el culto de las iglesias y el sostenimiento de los establecimientos benéficos. Insistan una y otra vez en estas exhortaciones, ponderando principalmente el valor de las indulgencias para los vivos y para las almas detenidas en el Purgatorio, y el de las facultades concedidas a los confesores para absolver de casos reservados.

Burgo de Osma, 3 de diciembre de 1914.

† EL OBISPO.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XV

LITTERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS ALIOS-
QVE LOCORVM ORDINARIOS PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTO-
LICA SEDE HABENTES.

VENERABILIBVS FRATRIBVS PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPI-
SCOPIS ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS PACEM ET COMMVNIONEM
CVM APOSTOLICA SEDE HABENTIBVS

BENEDICTVS PP. XV

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ad beatissimi Apostolorum Principis cathedram
arcano Dei providentis consilio, nullis Nostris meritis,
ubi proveci sumus, cum quidem Christus Dominus ea
ipsa Nos voce, qua Petrum, appellaret, *pasce agnos
meos, pasce oves meas* (1); continuo Nos summa cum be-
nevolentiae caritate oculos in gregem, qui Nostrae
mandabatur curae, convertimus; innumerabilem sane
gregem, ut qui universos homines, alios alia ratione,
complectatur. Omnes enim, quotquot sunt, Iesus
Christus a peccati servitute, profuso in pretium suo
sanguine, liberavit; nec vero est ullus, qui a beneficiis
redemptionis huius exceptione excludatur: itaque ge-
nus humanum divinus Pastor partim Ecclesiae suae
caulis iam feliciter inclusum habet, partim se eodem
compulsurum amantissime affirmat: *et alias oves habeo
quae non sunt ex hoc ovili: et illas oportet me adducere, et
vocem meam audient* (2).—Equidem non vos hoc celabit

(1) Ioan. xxi, 15-17.

(2) Ioan. x, 16

mus, Venerabiles Fratres: ante omnia, divina certe benignitate excitatum, sensimus in animo incredibilem quemdam studii et amoris impetum ad cunctorum salutem hominum quaerendam; atque illud ipsum fuit Nostrum in Pontificatu suscipiendo votum, quod Iesu. mox crucem subeuntis, fuerat: *Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi* (3).

Iam vero, ut primum licuit ex hac arce Apostolicae dignitatis rerum humanarum cursum uno quasi obtutu contemplari, cum lacrimabilis obversaretur Nobis ante oculos civilis societatis conditio, acri sane dolore affecti sumus. Quo enim pacto fieret ut Nostrum communis omnium Patris animum non vehementissime sollicitaret hoc Europae atque adeo orbis terrae spectaculum, quo nullum fortasse nec atrocius post hominum memoriam fuit, nec luctuosius? Omnino ill advenisse dies videntur, de quibus Christus praenuntiavit: *Audituri... estis praelia, et opiniones praeliorum.. Consurget enim gens in gentem, et regnum in regnum* (4). Tristissima usquequaque dominatur imago belli, nec fere nunc est aliud quod hominum cogitationes occupet. Maximae sunt praestantissimaeque opulentia gentes quae dimicant: quamobrem quid mirum, si horrificis bene instructae praesidiis, quae novissime ars militaris invenit, conficere se mutuo exquisita quadam immanitate contendant? Nec ruinarum igitur nec caedis modus: quotidie novo redundat cruore terra, ac sauciis completur exanimisque corporibus. Num, quos ita videris alteros alteris infestos, eos dixeris ab uno omnes prognatos, num eiusdem naturae, eiusdem societatis humanae participes? Num fratres agnoveris, quorum unus est Pater in caelis? Dum autem infinitis utrisque copiis furiose decernitur, interea doloribus et miseriis, quae bellis, tristis cohors, comitari solent

(3) Ioan. xvii, 11.

(4) Math. xxiv, 6, 7.

civitates, domus, singuli premuntur: crescit immensum in dies viduarum orborumque numerus; languent, interceptis itineribus, commercia; vacant agri; silent artes; in angustiis locupletes, in squalore inopes, in luctu sunt omnes.

Hisce Nos tam extremis rebus permoti, in primo tamquam limine Pontificatus maximi, nostrarum partium esse duximus, suprema illa Decessoris Nostri, praeclarae sanctissimaeque memoriae Pontificis, revocare verba, iisque iterandis, Apostolicum officium auspiciari; vehementerque eos, qui res regunt vel gubernant publicas, obsecravimus, ut, respicientes quantum effusum iam esset lacrimarum et sanguinis, alma pacis munera reddere populis maturarent. Atque utinam, Dei miserentis beneficio, fiat, ut, quem Angeli in ortu divini hominum Redemptoris faustum cecinere nuntium, idem, ineuntibus Nobis vicarium, Ipsius munus, celeriter insonet: *In terra pax hominibus bonae voluntatis* (5). Audiant Nos ii, rogamus, quorum in manibus fortuna civitatum sita est. Aliae profecto adsunt viae, rationes aliae, quibus, si qua sunt violata jura, sarciri possint. Has, positis interim armis, bona experiantur fide animisque volentibus Ipsorum Nos universarumque gentium amore impulsis, nulla Nostra causa, sic loquimur. Ne sinant igitur hanc amici et patris vocem in irritum cadere.

At vero, non solum huius cruenti dimicatio belli miserrimos habet populos, Nosque anxios et sollicitos. Alterum est, in ipsis medullis humanae societatis inhaerens, furiale malum; idque omnibus, quicumque sapiunt, est formidini, utpote quod, cum alia iam attulerit et allaturum sit detrimenta civitatibus, tum huius luctuosissimi belli semen iure habeatur. Etenim ex quo christiana sapientiae praecepta atque instituta observari desita sunt in disciplina rei publicae, cum stabi-

(5) Luc. ii, 14.

litatem tranquillitatemque ordinis illa ipsa contine-
rent, necessario nutare funditus coeperunt civitates,
ac talis et mentium conversio et morum demutatio
consecuta est, ut, nisi Deus mature adiuvet, impendere
iam humanae consortionis videatur exitium. Itaque
haec cernimus: abesse ab hominum cum hominibus
coniunctione benevolentiam mutuum; despiciatui haberi
eorum qui praesunt, auctoritatem; ordines cum ordini-
bus civium iniuriose contendere; fluxa et caduca ita
sitienter appeti bona, quasi non alia sint, aequae mul-
to potiora, homini proposita ad comparandum. His
quidem quatuor capitibus causas totidem contineri ar-
bitramur, cur societas humani generis adeo graviter
perturbetur. Danda igitur communiter est opera, ut
pellantur e medio, christianis nimiram principiis re-
vocandis, si vere consilium est pacare communes res
recteque componere.

Ac primum Christus Dominus, cum hanc ipsam
ob causam de caelis descendisset, ut quod invidia dia-
boli eversum fuerat, restitueret in hominibus regnum
pacis, non alio illud voluit niti fundamento, nisi cari-
tatis. Quare haec saepius: *Mandatum novum do vobis: ut
diligatis invicem* (6); *Hoc est praeceptum meum, ut diligatis
invicem* (7); *Haec mando vobis, ut diligatis invicem* (8):
tanquam si unum hoc suum esset officium et munus,
adducere homines ut diligerent inter se. Atque huius
rei gratia, quod non adhibuit argumentorum genus?
Susplicere in caelum nos omnes iubet: *Unus est enim
Pater vester, qui in caelis est* (9). Omnes, nullo nationis
aut linguae aut rationum discrimine, eandem docet
formulam precandi: *Pater Noster, qui es in caelis* (10);

(6) Ioan. XIII, 34.

(7) Ioan. XV, 12.

(8) Ioan. XV, 17.

(9) Matth. XXIII, 9.

(10) Matth. VI, 9.

quin etiam affirmat Patrem caelestem, in beneficiis naturae dilargiendis, ne merita quidem singulorum discernere: *Qui solem suum oriri facit super bonos et malos: et pluit super iustos et iniustos* (11). Fratres etiam nos tum dicit inter nos esse, tum suos appellat: *Omnes autem vos fratres estis* (12) - *Ut sit ipse primogenitus in multis fratribus* (13). Quod vero ad fraternum amorem excitandum, vel erga eos quos naturae superbia contemnit, valet plurimum, in infimo quoque suae ipse vult agnoscere personae dignitatem: *Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis* (14). Quid, quod sub exitum vitae impensissime rogavit Patrem, ut quotquot in se ipsum essent credituri, omnes caritatis copulatione essent unum? *Sicut tu Pater in me, et ego in te* (15). Denique e cruce pendens, suum sanguinem in nos omnes exhausit, unde quasi coagulati compactique in unum corpus, sic amaremus inter nos, quemadmodum inter membra eiusdem corporis summa amicitia est.—Verum longe aliter se habent mores horum temporum. Nunquam fortasse fraternitatis humanae tanta fuit, quanta hodie, praedicatio; quin imo non dubitant Evangelii voce neglecta, operaque Christi et Ecclesiae posthabita, hoc fraternitatis studium efferre, tamquam unum e maximis muneribus, quae huius aetatis humanitas pepererit. Re tamen vera, nunquam minus fraternaliter actum est inter homines, quam nunc. Crudelissima ob dissimilitudines generis sunt odia; gentem a gente potius simultates, quam regiones separant; eadem in civitate, eadem intra moenia flagrant mutua invidia ordines civium; inter privatos autem omnia amore sui tamquam suprema lege, diriguntur.

(11) Matth. v, 45.

(12) Matth. xxiii, 8.

(13) Rom. viii, 29.

(14) Matth. xxv, 40.

(15) Ioan. xvii, 21.

Videtis, venerabiles Fratres, quam necesse sit omnistudio eniti, ut Iesu Christi caritas rursus in hominibus dominetur. Hoc certe semper Nobis propositum habituri sumus, velut proprium Nostri Pontificatus opus; hoc ipsum studete vos, hortamur. Ne desistamus vel inculcare auribus hominum vel re praestare illud Ioannis: *Diligamus alterutrum* (16). Praeclara certe, valdeque commendanda sunt illa, quibus haec aetas abundat beneficentiae causa institutis; at enim, si quid ad veram Dei et aliorum caritatem in animis fovendam conferant, tum demum solidae utilitatis sunt: quod si nihil eo conferant, nulla sunt: nam *qui non diligit, manet in morte* (17).

Alteram diximus communis perturbationis causam in eo consistere, quod iam non sancta vulgo sit eorum qui cum potestate praesunt, auctoritas. Ex quo enim placuit omnis humanae potestatis non a Deo, rerum conditore et dominatore, sed a libera hominum voluntate deducere originem, vincula officii, quae eos inter qui praesunt et qui subsunt, intercedere debeant adeo extenuata sunt, ut propemodum evanuisse videantur. Immodicum enim studium libertatis cum contumacia coniunctum, paullatim usquequaque pervasit; idque ne domesticam quidem societatem, cuius potestatem luce clarius est a natura proficisci, intactam reliquit; quin etiam, quod magis dolendum est, in sacros usque recessus penetravit. Hinc contemptio nascitur legum; hinc motus multitudinum; hinc petulantia reprehendendi quidquid iussum sit; hinc sexcentae repertae viae ad disciplinae nervos elidendos; hinc immania illorum facinora, qui, quum se nulla teneri lege profiteantur, nec fortunas hominum verentur nec vitam perdere.

Ad hanc opinandi agendique pravitatem, qua so-

(16) I. Ioan. III, 23.

(17) Ibid. 14.

cietatis humanae constitutio pervertitur, Nobis quidem, quibus magisterium veritatis divinitus mandatum est, tacere non licet, populosque admonemus illius doctrinae, quam nulla hominum placita mutare possunt: *Non est potestas nisi a Deo: quae autem sunt, a Deo ordinatae sunt* (18). Quisquis igitur inter homines praest, sive is princeps est sive infra principatum, eius divina est origo auctoritatis. Quare Paulus non quovis modo, sed religioso, id est ex conscientiae officio, obtemperandum iis esse edicit, qui pro potestate iubent, nisi quid iubeant divinis contrarium legibus: *Ideo necessitate subditi estote, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam* (19). Congruit cum verbis Pauli, quod ipse Apostolorum Princeps docet: *Subiecti igitur estote omni humanae creaturae propter Deum: sive regi, quasi praecellenti: sive ducibus, tamquam ab eo missis...* (20). Ex quo idem Gentium Apostolus colligit, eum qui homini legitime imperanti contumax obsistat, Deo obsistere ac sempiternas sibi parare poenas: *Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt* (21).

Meminerint hoc Principes rectoresque populorum, ac videant num prudens ac salutare consilium cum potestati publicae tum civitatibus sit a sancta Iesu Christi religione discedere, a qua tantum ipsa potestas habet roboris et firmamenti. Etiam atque etiam considerent, num doctrinam Evangelii et Ecclesiae velle a disciplina civitatis, a publica iuventutis institutione exclusam, civilis sapientiae sit. Nimis experiendo cognitum est, ibi hominum iacere auctoritatem, unde exsulet religio. Quod enim primo nostri generis parenti, cum officium deseruisset, contigit, idem civita-

(18) Rom. XIII, 1.

(19) Ibid. 5.

(20) I. Petr. II. 13-14.

(21) Rom. XIII, 2.

tibus usu venire solet. Ut in illo, vix voluntas a Deo defecerat, effrenatae cupidines voluntatis repudiarunt imperium: ita ubi qui res moderantur populorum, divinam contemnunt auctoritatem, ipsorum auctoritati illudere populi consueverunt. Relinquitur sane, quod assolet, ut ad turbidos motus comprimendos vis adhibeatur: sed quo tandem fructu? Vi corpora quidem, non animi comprimuntur.

Sublata igitur aut debilitata illa duplici coniunctione, unde efficitur ut omne societatis corpus cohaereat, id est vel membrorum cum membris ob caritatem mutuam, vel eorundem cum capite ob auctoritatis obsequium, quisnam iure miretur, Venerabiles Fratres, hanc hominum societatem dispertitam in duas tamquam acies videri, quae inter se acriter et assidue digladiantur? Stant contra eos quibus aliquam bonorum copiam aut fortuna tribuit aut peperit industria, proletarii et opifices, propterea flagrant malevolentia, quod cum eandem naturam participant, non tamen in eadem, ac ipsi, conditione versentur. Scilicet, ut semel infatuati sunt concitatorum fallaciis, quorum ad nutum solent se totos fingere, quis eis persuadeant, non ex eo, quod homines sunt pares natura, sequi ut parem omnes obtinere debeant in communitate locum, sed eam esse singulorum conditionem, quam sibi quisque suis moribus, nisi res obstiterint, comparavit? Ita, qui tenuiores cum copiosis depugnant, quasi alienas hi bonorum partes occuparint, non contra iustitiam caritatemque tantum, verum etiam contra rationem faciunt, praesertim cum et ipsi possint honesta laboris contentione meliorem sibi fortunam quaerere, si velint.—Quae vero quantaque hoc invidiosum certamen ordinum tum singulis tum communitati civium gignat incommoda, dicere nil attinet. Videmus omnes deploramusque crebras cessationes ab opere, quibus civilis publicaeque vitae cursus in ministeriis etiam apprime necessariis repente inhiberi solet: item

minaces turbas et tumultus, in quibus non raro accidit, ut armis res geratur et humanus efluat cruor.

Non hic videtur Nobis argumenta repetere, quibus *Socialistarum* aliorumque in hoc genere errores manifesto convincuntur. Egit hoc ipsum sapientissime Leo XIII decessor Noster in Encyclicis Litteris sane memorandis: vosque, Venerabiles Fratres, pro vestra diligentia curabitis, ut gravissima illa praecepta ne unquam oblivioni dentur, imo in consociationibus ac coetibus catholicorum, in sacris concionibus, in publicis nostrorum scriptis illustrentur docte atque inculcentur, quandocumque res postulaverit. Sed potissimum—neque enim hoc iterare dubitamus—omni argumentorum ope, quae vel Evangelium, vel ipsa hominis natura, vel publicae privataeque disciplinae ratio suppeditat, studeamus hortari omnes, ut, ex divina caritatis lege, fraternis animis inter se diligant. Cuius quidem amoris non ea certe vis est, ut conditionum, ideoque [ordinum] distinctionem amoveat,—quod non magis potest fieri, quam ut in corpore animantis una eademque membrorum omnium actio sit ac dignitas—sed tamen efficiet, ut qui loco superiores sunt, demittant se quodammodo ad inferiores; et non solum iuste adversus eos, quod par est, sed benigne, comiter, patienter sese gerant: hi autem illorum et laetentur prosperitate et confidant auxilio; sic prorsus, uti ex familiae eiusdem filiis minor natu maioris patrocínio praesidioque nititur.

At enim, Venerabiles Fratres, quae hactenus deplorando persecuti sumus, ea radicem habent altiorrem: ac, nisi ad ipsam evellendam studia bonorum incumbant, illud profecto, quod est in votis, id est rerum humanarum stabilis et mansura tranquillitas, non sequatur. Ea quae sit, monstrat Apostolus: *Radix... omnium malorum est cupiditas* (22). Etenim, si quis recte

(22) I. Tim. VII, 10.

consideret, mala, quibus nunc aegrotat humana societas, ex hac stirpe oriuntur omnia. Quandoquidem et perversitate scholarum, quibus aetatula cerea fingitur, et improbitate scriptorum, quibus, quotidie aut per intervalla, imperitae multitudinis mens formatur, et aliarum causa rerum, ad quas opinio popularis exigitur, quando, inquam, ille infusus est animis perniciosissimus error, non sperandum esse homini sempiternum aevum in quo beatus sit; hic, hic licere ei esse beato, divitiis, honoribus, voluptatibus huius vitae fruendis; nemo mirabitur hos homines, natura factos ad beatitatem, ea vi qua ad eorum adeptionem bonorum rapiuntur, eadem quicquid sibi moram in hac re aut impedimentum fecerit, repellere. Quoniam vero haec bona non aequaliter dispertita sunt in singulos, et quia socialis auctoritatis est prohibere, ne singulorum libertas fines excedat alienumque occupet, idcirco et odio habetur auctoritas, et miserorum in fortunatos ardet invidia, et inter ordines civium mutua contentione certatur, nitentibus quidem aliis attingere id quovis pacto et eripere quo carent, aliis autem retinere quod habent, atque etiam augere.

Hoc ipsum Christus Dominus cum prospiceret futurum, in diviniissimo illo sermone, quem in monte habuit, terrestres hominis *beatitudines* quae essent, data opera explicavit: in quo christianae philosophiae quocummodo fundamenta posuisse dicendus est. Quae quidem vel hominibus perquam alienis a Fide, singularem sapientiam et absolutissimam de religione ac moribus doctrinam continere visa sunt: et certe consentiunt omnes neminem ante Christum, qui ipsa est veritas, nec similiter eadem de re, nec pari gravitate ac pondere, nec tanto cum sensu amoris unquam praecipisse.

Iam divinae huius philosophiae illa intima et recondita ratio est, quod quae mortalis vitae appellantur bona, speciem quidem boni habent, vim non ha-

bent; ideoque non sunt ea, quibus fruens, homo beate possit vivere. Deo enim auctore, tantum abest ut opes, gloria, voluptas beatitatem afferant homini, ut, si vere hac potiri velit, debeat iis omnibus, Dei ipsius causa, carere: *Beati pauperes... Beati, qui nunc fletis... Beati eritis cum vos oderint homines, et cum separaverint vos, et exprobraverint, et eiecerint nomen vestrum tanquam malum* (23). Scilicet per dolores, aerumnas, miserias vitae hujus, si quidem ea toleremus ut oportet, aditum nobis ipsi patefacimus ad perfecta illa et immortalia bona, *quae praeparavit Deus iis, qui diligunt illum* (24). Verum haec tanti momenti doctrina Fidei apud plurimos negligitur, apud multos penitus oblitterata videtur. — Atqui necesse est, Venerabiles Fratres, ad eam renovari omnium animos: non alio pacto homines et hominum societas conquiescent. Quicumque igitur quovis aerumnarum genere affliguntur, eos hortemur non oculos demittere in terram, qua peregrinamur, sed tollere ad caelum, quo tendimus: *non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus* (25). In mediis autem rerum acerbitatibus, quibus eorum periclitatur Deus in officio constantiam, saepe reputent, quid sibi paratum sit praemii, cum ex hoc periculo victores evaserint: *Id enim, quod in praesenti est momentaneum et leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in nobis* (26). Denique omni ope atque opera eniti ut revirescat in hominibus rerum fides quae supra naturam sunt, simulque cultus, desideratio, spes bonorum aeternorum, hoc debet esse vobis propositum in primis, Venerabiles Fratres, tum reliquo clero, tum etiam nostris omnibus, qui, vario consociati foedere, Dei gloriam communemque veri nominis utilitatem student promovere. Prout enim haec

(23) Luc. VI, 20-22.

(24) I Cor. II, 9.

(25) Hebr. XIII, 13.

(26) II Cor. IV, 17.

apud homines Fides creverit, decrescet eorundem studium inmodicum consectandi terrestrium bonorum vanitatem, ac sensim, caritate resurgente, motus contentionesque sociales conticescent.

Nunc autem, si ab hominum communitate ad proprias Ecclesiae res considerandas cogitationem convertimus, est profecto, cur animus Noster, tam magna temporum calamitate percussus, aliqua saltem ex parte reficiatur. Nam, praeter argumenta, quae se dant apertissima, divinae illius virtutis ac firmitatis qua pollet Ecclesia, non parum consolationis ipsa Nobis offerunt, quae decessor Noster Pius X, cum Sedem Apostolicam sanctissimae vitae exemplis illustrasse, praeclara Nobis reliquit suae actuosae providentia munera. Videmus enim eius opera inflammatum universe in sacro ordine studium religionis; excitatam christiani populi pietatem; promotam in consociationibus catholicorum actionem ac disciplinam; qua constitutas, qua numero auctas Episcoporum sedes; institutioni adolescentis Cleri tum pro severitate canonum, tum, quoad opus est, pro natura temporum consultum; a magisteriis sacrarum disciplinarum depulsa temerariae novitatis pericula; maiestati sacrorum artem musicam digne servire iussam auctumque liturgiae decus; nobis praeconum Evangelii missionibus christianum late nomen propagatum.

Magna sunt ista quidem Decessoris in Ecclesiam promerita, quorum memoriam grate posteritas conservabit. Quoniam tamen ager *Patrisfamilias* semper, Deo permittente, *inimici hominis* malignitati patet, nunquam est futurum, ut ibi elaborandum non sit, ne *zizania* luxuriantia bonis frugibus officiant. Itaque, interpretantes dictum quoque Nobis, quod prophetae Deus dixerat: *Ecce constitui te hodie super gentes et super regna, ut evellas et destruas... et aedifices et plantes* (27),

(27) Ierem. I, 10.

quaecumque erunt mala prohibenda, bona provēhēda quantum erit in Nobis, summo usque studio curabimus, quoad Pastorum Principi rationem a Nobis administrati muneris placeat repetere.

Iam nunc igitur, Venerabiles Fratres, cum vos universos primo litteris affamur, commodum videtur Nobis nonnulla attingere capita rerum, quibus praecipuas quāsdas curas adhibere decrevimus: ita, maturantibus vobis vestra opera adjuvare Nostram, maturius etiam optati fructus existent.

Principio, quoniam in omni hominum societate, quavis de causa coiverint, ad successum communis causae maxime interest socios in idem summa conspiratione conniti, omnino Nobis faciendum est, ut dissensiones atque discordiae inter catholicos, quaecumque sunt, desinant esse, novae ne posthac oriantur, sed ii iam unum idemque omnes et sentiant et agant. — Probe Dei Ecclesiaeque hostes intelligunt, nostrorum quodvis in propugnando dissidium sibi esse victoriae: quare illam habent usitatissimam rationem, ut cum catholicos homines viderint coniunctiores, tum, callide iniicientes eis discordiarum semina, coniunctionem dirimere nitantur. Quae utinam ratio ne ita saepe ex voluntate eis evenisset, tanto cum religiosae re detrimento! Itaque ubi potestas legitima quid certo praeceperit, nemini fas esto negligere praeceptum, propterea quia non probetur sibi: sed quod cuique videatur, id quisque subiiciat eius auctoritati, cui subest, eique, ex officii conscientia, pareat. — Item nemo privatus, vel libris diariisve vulgandis vel sermonibus publice habendis, se in Ecclesia pro magistro gerant. Norunt omnes cui sit a Deo magisterium Ecclesiae datum: huic igitur integrum ius esto pro arbitrato loqui, cum voluerit; ceterorum officium est, loquenti religiose obsequi dictoque audientes esse. In rebus autem, de quibus, salva fide ac disciplina, — cum Apostolicae Sedis iudicium non intercesserit — in

utramque partem disputari potest, dicere quid sentiat idque defendere, sane nemini non licet. Sed ab his disputationibus omnis intemperantia sermonis absit; quae graves afferre potest offensiones caritati; suam quisque tueatur libere quidem, sed modeste, sententiam; nec sibi putet fas esse, qui contrariam teneant, eos, hac ipsa tantum causa, vel suspectae fidei arguere vel non bonae disciplinae. Abstineant se etiam nostri; volumus, iis appellationibus, quae recens usurpari coeptae sunt ad catholicos a catholicis distinguendos: easque non modo devitent uti *profanas vocum novitates*, quae nec veritati congruunt nec aequitati; sed etiam quia inde magna inter catholicos perturbatio sequitur, magnaue confusio. Vis et natura catholicae fidei est eiusmodi, ut nihil ei possit addi, nihil demi: aut omnis tenetur, aut omnis abiicitur. *Haec est fides catholica, quam nisi quisque fideliter firmiterque crediderit, salvus esse non poterit* (28). Non igitur opus est appositis ad professionem catholicam significandam; satis habeat unusquisque ita profiteri: «Christianus mihi nomen, catholicus cognomen»; tantum studeat se re vera eum esse, qui nominatur.

Ceterum, a nostris qui se ad communem rei catholicae utilitatem contulerunt, longe aliud nunc Ecclesia postulat, quam ut diutius haereant in quaestionibus, quibus nihil proficitur; postulat, ut summo opere contendant integram conservare fidem et incolumen ab omni erroris afflatu, sequentes eum maxime, quem Christus constituit custodem et interpretem veritatis. Sunt etiam hodie, nec ita pauci sunt, qui, ut ait Apostolus, «prurientes auribus, cum sanam doctrinam non sustineant, ad sua desideria coacervent sibi magistros, et a veritate quidem auditum avertant, ad fabulas autem convertantur» (29). Inflat enim elati-

(28) Symb. Athanas

(29) II. Tim. IV, 3, 4.

quæ magna opinione mentis humanæ, quæ progressionibus sane incredibiles in exploratione naturæ, Deo nimirum dante, fecit; nonnulli, cum prae suo iudicio auctoritatem Ecclesiae contemnerent, usque eo sua temeritate processerunt, ut ipsa Dei arcana et omnia quæ Deus homini revelavit, sua intelligendi facultate metiri atque ad ingenium horum temporum accommodare non dubitarent. Itaque exstiterunt monstruosi errores *Modernismi*, quem recte Decessor Noster «*omnium haereseon collectum*» edixit esse et sollemniter condemnavit. Eam Nos igitur condemnationem, Venerabiles Fratres, quantacumque est, hic iteramus; et quoniam non usquequaque oppressa est tam pestifera lues, sed etiamnum hac illac, quamvis latenter, serpit, caveant omnes diligentissime, hortamur, a quavis huius contagione mali; de quo quidem apte affirmaveris quod Iob alia de re dixerat: *Ignis est usque ad perditionem devorans, et omnia eradicans genimina* (30).—Nec vero tantum ab erroribus catholici homines, cupimus, abhorreant, sed ab ingenio etiam, seu spiritu, ut aiunt, *Modernistarum*: quo spiritu qui agitur, is quicquid sapiat vetustatem, fastidiose respuit, avide autem ubivis nova conquirat: in ratione loquendi de rebus divinis, in celebritate divini cultus, in catholicis institutis, in privata ipsa, exercitatione pietatis. Ergo sanctam haberi volumus eam maiorum legem: *Nihil innovetur, nisi quod traditum est*: quæ lex tametsi inviolate servanda est in rebus Fidei, tamen ad eius normam dirigenda sunt etiam, quæ mutationem pati possunt: quamquam in his ea quoque regula plerumque valet: *Non nova, sed noviter*.

Iam, quia, Venerabiles Fratres, ad profitendam aperte fidem catholicam atque ad vivendum congruenter fidei, plurimum homines fraternis hortamentis mutisque exemplis inflammari solent, ideo Nos alias at-

(30) Iob, xxxi, 12.

que alias excitari consociationes catholicorum equidem vehementer gaudemus. Atque illae non solum optamus ut crescant, sed volumus Nostro etiam patrocinio studioque semper floreat: florebunt autem, modo praescriptionibus quas haec Apostolica Sedes iam dedit vel datura eis est, constanter fideliterque obtemperarint. Quotquot igitur, earum participes societatum, pro Deo Ecclesiaeque contendunt, ne sinant unquam sibi excidere quod Sapientia clamat: *Vir obediens loquetur victoriam* (31); nisi enim Deo paruerint per obsequium in Ecclesiae ducem, nec divinam sibi conciliabunt opem, et frustra contendent.

Ad haec omnia vero - ut eum, quem exspectamus, exitum habeant - nostis, Venerabiles Fratres, illorum necessariam esse prudentem sedulamque operam, quos Christus Dominus *operarios in messem suam* misit, id est clericorum.—Quare intelligitis praecipuam vestram curam in hoc debere versari, ut et qui apud vos de sacro ordine iam sunt, in eis consentaneam sanctimoniam foveatis, et qui sunt alumni sacrorum, eos optimis institutis praeceptisque ad munus tam sanctum rite conformetis. Id vos ut quam diligentissime facere velitis, - tametsi vestra diligentia hortatione non indiget - hortamur atque etiam obsecramus. Res enim eiusmodi agitur, ut nulla sit maioris momenti ad Ecclesiae bonum: qua de re, cum Decessores Nostri fel. rec. Leo XIII et Pius X egerint data opera, Nos hic plura dicere non habemus. Tantum rogamus, ut illa Pontificum sapientissimorum acta, praesertim *Piana Exhortatio ad Clerum*, suadentibus atque instantibus vobis, ne unquam obruantur oblivione, sed studiosissime observentur.

Unum tamen est, quod praeteriri silentio non debet: quotquot enim sunt sacerdotes, omnes, uti filio; Nobis penitus dilectos, volumus admonitos, quam plane

(31) Prov. xxi, 28.

opus sit, cum ad propriam ipsorum salutem, tum ad sacri ministerii fructum, eos quidem suo quemque Episcopo coniunctissimos esse, atque obsequentissimos. Profecto ab illa elatione animi et contumacia, quae horum est temporum, non omnes, ut supra deploravimus, vacant administri sacrorum; neque enim raro contingit Pastoribus Ecclesiae, ut dolorem et impugnationes inde inveniant, unde solatium et adiumentum iure expectarint. Iam vero qui tam misere officium deserunt, etiam atque etiam recogitent, divinam esse eorum auctoritatem, quos *Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei* (32), ac si, ut vidimus, Deo resistunt, quicumque postestati cuivis legitimae resistunt, multo magis impie eos facere qui Episcopis, quos Deus suae potestatis sigillo consecraverit, parere abnuant. *Cum caritas*, ita Ignatius Martyr, *non sinat me tacere de vobis, propterea anteverti vos admonere, ut unanimi sitis in sententia Dei. Etenim Iesus Christus, inseparabilis nostra vita, sententia Patris est, ut Episcopi, per tractus terrae constituti, in sententia Patris sunt. Unde decet vos in Episcopi sententiam concurrere* (33). Quemadmodum autem Martyr illustris, ita omnes, quotquot fuerunt, Patres et Doctores Ecclesiae locuti sunt. — Ad haec, nimis grave propter difficultates quoque temporum sacri Pastores ferunt onus; gravio- re etiam in sollicitudine sunt de gregis concrediti salute: *Ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri* (34). Nonne crudeles dicendi sunt, qui eis, obsequium debitum recusando, id oneris, id sollicitudinis augent? *Hoc enim non expedit vobis* (35), diceret istis Apostolus: idque propterea quia *Ecclesia est plebs sacerdoti adunata, et pastori suo grex adhaerens* (36);

(32) Act. xx, 28.

(33) In Epist. ad Ephes., III.

(34) Hebr. XIII, 17.

(35) Ibid. 17.

(36) S. Cypr. «Florentio cui et Pappiano ep. 66 (al. 69)».

ex quo sequitur, cum Ecclesia non esse, qui cum Episcopo non sit.

Et nunc, Venerabiles Fratres, in harum exitu litterarum, sponte redit animus ad illud, unde initium scribendi fecimus; atque huius calamitosissimi belli finem, tum societati hominum, tum Ecclesiae, iterum omnibus precibus imploramus; hominum quidem societati, ut, reconciliata cum fuerit pax, in omni civili et humano cultu vere progrediatur: Ecclesiae autem Iesu Christi, ut, nullis iam impedimentis retardata, pergat in quavis ora ac parte terrarum opem et salutem hominibus afferre. — Ecclesia sane iam multo diutius non ea, qua opus habet, plena libertate fruitur; scilicet ex quo Caput eius Pontifex Romanus illo coepit carere praesidio, quod, divinae providentiae nutu, labentibus saeculis nactus erat ad eandem tuendam libertatem. Hoc autem sublato praesidio, non levis, catholicorum turbatio, quod necesse erat fieri, secuta est; quicumque enim Romani Pontificis se filios profitentur, omnes, et qui prope sunt et qui procul, iure optime exigunt ut nequeat dubitari, quin communis ipsorum Parens in administratione Apostolici muneris vere sit et prorsus appareat ab omni humana potestate liber. Itaque magnopere exoptantes ut pacem quamprimum gentes inter se componant, exoptamus etiam ut Ecclesiae Caput in hac desinat obsona conditione versari, quae ipsi tranquillitati populorum, non uno nomine, vehementer nocet. Hac igitur super re, quas Decessores Nostri pluries expostulationes fecerunt, non quidem humanis rationibus, sed officii sanctitate adducti, ut videlicet iura ac dignitatem Sedis Apostolicae, defenderet, easdem Nos iisdem de causis hic renovamus.

Restat, Venerabiles Fratres, ut, quoniam Principum eorumque omnium, qui possunt vel atrocitati vel incommoditati rerum, quas memoravimus, finem imponere, in manu Dei sunt voluntates, ad Deum suppli-

citer attollamus vocem, atque, universi generis humani nomine, clamemus: «Da pacem, Domine, in diebus nostris». Qui de se dixit: *Ego Dominus... faciens pacem* (37). Ipse tempestatum fluctus, quibus et civilis et religiosa societas iactatur, nostris conversus precibus ad benignitatem, sedare celeriter velit. Adsit nobis propitia Virgo beatissima, quae ipsum genuit *Principem pacis*; ac nostrae humilitatem Personae, Pontificale ministerium Nostrum, Ecclesiam atque adeo omnium animas hominum, divino Filii sui sanguine redemptas, in maternam suam fidem tutelamque recipiat.

Auspicem caelestium munerum ac testem benevolentiae Nostrae, vobis, Venerabiles Fratres, vestroque Clero et populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die festo Sanctorum omnium, I Novembris MCMXIV. Pontificatus Nostri anno primo.

BENEDICTUS PP. XV

S. CONGREGACIÓN DEL SANTO OFICIO

(Sectio de Indulgentiis.)

DECRETUM

*Augetur indulgentia recitantibus quasdam orationes
tempore calamitatis.*

EX AUDIENTIA SSMI. DIE 12 AUGUSTI 1914.

Ssmus. D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, ut magis excitentur fideles ad Deum calamitosis temporibus propitium reddendum, loco indulgentiae sexaginta dierum concessae a. s. m. Gregorio Pp. XVI, die 21 augusti 1837 universis Christifidelibus recitantibus orationes quae sub titulo *Orazioni in tempo di calamità*, n, 332. in

(37) Isai., xiv, 6-7.

authentica Sylloge Indulgentiarum, a S. C. Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, die 24 iulii 1898, approbata, exhibetur, trecentorum dierum indulgentiam benigne elargitus est. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

De mandato D. Card. Secretarii.—L. ✠ S.—† DONATUS, Archiep. Ephesinus, Adessor S. O.

SAGRADA CONGREGACIÓN DE RELIGIOSOS.

El Decreto sobre confesores de monjas comprende también a las Hijas de la Caridad.

Después de promulgado el Decreto de la Sagrada Congregación de Religiosos de fecha 3 de febrero de 1913 sobre las confesiones de las Monjas y de las Hermanas, el M. R. P. Superior General de la Congregación de la Misión de las Hijas de la Caridad de San Vicente de Paúl, tuvo a bien proponer a la mencionada Sagrada Congregación la duda de si aquel Decreto se aplica también a las indicadas Hijas de la Caridad, y se le ha contestado en la forma siguiente:

«El infrascrito Secretario de la Sagrada Congregación de Religiosos comunica a Vuestra Paternidad Reverendísima, que los Eminentísimos Padres de esta Congregación, en la Plenaria del día 8 de Agosto de 1913, a la duda de: «Si el Decreto de 3 de febrero de 1913 sobre confesiones de las monjas y hermanas comprendía también a las Hijas de la Caridad de San Vicente de Paúl» se dignaron responder:

Affirmative iuxta modum. Modus est: Attenta peculiari Puellarum Charitatis institutione attentisque Pontificiis declarationibus ac privilegiis indultis praesertim a S. P. Pio VII et Leone XIII, die 25 junii 1882, vigilantiam super executione praefati Decreti, quoad dictas Puellas, spectare ad Superiorem Generalem pro tempore Congregationis Presby-

terorum Missionis, sive per se, sive per ejusdem Congregationis Visitatores, salva delegatione Apostolica Ordinariorum locorum, in casu negligentiae Superiorum Congregationis Missionis.

Superior vero tenetur illico notificare predictum Decretum, diei 3 februarii 1913, dictis Puelis seu Filialibus Charitatis, si nondum illud notificaverit.

El Santo Padre, en la audiencia concedida al infrascrito Secretario en 14 del mismo mes, se dignaba aprobar la respuesta de los Eminentísimos Padres.

De Vuestra Paternidad Devotísimo en Cristo.—† DONATO, Arzobispo de Efeso, *Secretario.*

Dinero de San Pedro (1914)

COLECTA DE SAN JOSÉ

	Ptas. Cts.
D. Demetrio García, Párroco del Villar del Campo...	2 10
» Luis Escribano, idem de Villálvaro.....	2 60
» Felipe Ayuso, Ecónomo de Vildé.....	1 80
» Francisco Núñez, Párroco de Villanueva de Gormaz	2 60
» Eustaquio Moreno, idem de Zayas de Torre.....	2 67
» Francisco Jiménez, idem de Zayas de Báscones...	2 60
» Porfirio Horta, idem de Zárabes.....	2 34
» Saturio González, idem de Zazuar.....	3 37
» Máximo Lozano, idem de Zuzones..	2 60
» Eustaquio Marqués, Habilitado del Clero.....	10 >
M. I. Sr. Dr D. José Hidalgo, Canónigo de Soria.....	15 >
D. Mateo Rioja, Pbro., Profesor del Instituto, un día de haber.....	8 25
D. ^a Resurrección Rioja Rubio.....	1 >
Srtas. Gregoria y Perfecta Garganta.....	25 >
D. Gregorio Cecilia.....	5 >
D. ^a Carmen Garganta.....	2 >
<i>Suma y sigue.....</i>	88 93